

Казка про пізніє яблучко

Володимир Ворона

Посадив дідусь Іван яблуневий сад. Деревця, доки були ще молоденькими, росли дружно, ніхто нікого не ображав. Та ось прийшов час і на яблуньках у травні місяці з цвіту зав'язались перші плоди. Всі деревця були страшенно горді з того і дружно хвалились одне перед одним своїми ще маленькими яблучками.

Тільки стали всі помічати, що в однієї яблуньки на ймення Білий налив, яблучка ростуть швидше, ніж в інших. У всіх вони ще зелені на колір, а в цієї стали світлішати, наливатися соком – сусідів по садку навіть заздрість розбирала. Білий налив запишався, стояв задерши носа, чи то пак гілля – аякже, це його яблучка найпершими зріють.

Ще й липень місяць не скінчився, коли впало на землю перше яблучко Білого налива – достигло! А потім ще і ще. Як він зрадив! І дідусь прийшов, підняв яблучко з землі, обтер і скуштував.

– Дочекався, – каже. – Ох, і смачне перше яблучко цього літа!

Ще й бабусі Ганні своїй поніс, аби й вона пораділа.

Білий налив давай хвалитись перед іншими:

– Я найкращий! Я найперший! Я тут головний!

Стоять решта яблунь, мовчать: а що ти скажеш, коли так воно і є?

Та тільки якось дуже швидко, тижнів за два-три, яблучка в Білого налива скінчились. Зате в Путивки дозріли. Тепер уже вона раділа: хай і не перша, так друга – теж непогано. За нею Штрифель приніс свій урожай, ставши третім. Сумував, звісно, що не перший і навіть не другий. Єдине, чим себе втішав – що не останній. Бо стоїть онде невдаха Сніговий кальвіль – вже й осінь почалася, скоро й приморозки будуть, а яблучка його ще й досі зеленіють.

Тож усі яблуні жаліти того почали, співчувати, навіть Білий налив поблажливо так мовив:

– Нічого, – каже, – не сумуй. Треба ж комусь і останнім бути.

Лише на початку жовтня дозрів Сніговий кальвіль. І – диво! Прийшли в садок дід з бабою та й давай з нього руками, обережно, кожне яблучко знімати й до кошика класти. Оце так шана! Жодній яблуні такого не було... І за що ж таке цьому невдасі? Думали-думали яблуні, а надумати нічого не змогли.

Скоро заморозки почались, потім задощило, а там і справжні морози та сніг – зима почалась. Скинувши листя, заснув сад. А коли зима минула і вже весна в розпалі була – ось-ось яблуні зацвітуть, приїхав до діда з бабою в гості онучок Славко з самого Києва. Ще на початку минулої осені він довго хворів і не зміг піти до першого класу разом зі своїми ровесниками. Дуже через те переживав Славко, навіть дідусеві Йвану пожалівся.

А той і каже своєму онукові:

- То не біда! Ось ходімо в садок, я тобі там щось розповім.

І вже під деревами витягнув з кишені велике біле яблуко:

- На ось скуштуй, яке смачне!

Славкові воно дуже сподобалось: солодке, соковите. Тільки ж який стосунок до його нещастя має це яблуко?

- Ти в нас, Славку, - каже йому дідусь, - як оце пізнє яблучко, що Сніговим кальвілем зветься. Білий налив на два місяці раніше від нього стигне, так і лежить хіба з тиждень - ми з бабусею вже й смак його забули. А цей хоч і перед самими морозами дозріває, так і лежить по півроку, до самої весни! Ми його всю зиму їли.

Отак і в людей: одні легкі на підйом: рано в житті щось починають, зате швидко й кидають свій починок і справу їхню всі забувають. Інші ж довго приміряються до чогось, та як уже візьмуться, то виходить все у них на славу! Ти в нас розумний, наздоженеш ровесників у навчанні, ще й заздрити будуть. Пізній - не значить гірший.